

skutečně jde o zjištění, poněvadž prvý soud měl při tom za úkol vyšetření pravdivosti projevu obsaženého ve svrchu vzpomenutých listinách, a poněvadž právě z této příčiny prováděl také důkaz svědky. Tedy nešlo o otázku právního posouzení, jak by se zdálo na prvý pohled, praví-li odvolací soud, že má prokázáno, že došlo ke kupní smlouvě na pevně, nikoliv ku komisionářské smlouvě. Odvolací soud, neopakovanav důkazů podle §u 488 c. ř. s., ačkoliv bylo v jeho řízení vytýkáno prvé stolici nesprávné hodnocení průvodů, ačkoli dospěl k odchýlnému zjištění, zhostil se úkolu, jenž mu byl ukládán odvoláním, způsobem, který nelze uvést v soulad s předpisy procesního práva, proto odvolací důvod nesprávného ocenění důkazů není dosud vyřízen zákonitě a odvolací řízení trpí mezerou dosahu §u 503 čís. 2 c. ř. s.

Čís. 6786.

Vzala-li podporovaná strana dovolání zpět, pozbylo účinnosti i dovolání, podané vedlejším intervenientem, leč že by šlo o vedlejšího intervenienta s právy nerozlučného společníka ve sporu.

(Rozh. ze dne 9. února 1927, Rv I 1395/26.)

Do rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo vyhověno žalobě, podala dovolání žalovaná banka J. i vedlejší intervenientka banka B. Banka J. vzala napotom dovolání zpět.

Nejvyšší soud se usnesl, že se zpětvzetí dovolání žalovanou běře na vědomí, a že s rozhodnutí o dovolání vedlejší intervenientky schází.

Důvody:

Z rozsudku odvolacího soudu dovolaly se žalovaná banka J. a k ní přistoupivší vedlejší intervenientka banka B. Podáním ze dne 2. února 1927 prohlásila žalovaná, že bere dovolání zpět, poněvadž byl ujednán mimosoudní smír. Dle §§ 484 a 513 c. ř. s. má zpětvzetí dovolání za následek kromě ztráty opravného prostředku také závazek nésti náklady, vzešlé opravným prostředkem, zejména všechny náklady, způsobené dovoláním odpůrci. Dovolání žalované pozbylo tudíž zpětvzetím svého významu a účinku. Jde jen o to, jaký vliv má skutečnost, že žalovaná vzala dovolání zpět, na dovolání, podané vedlejší intervenientkou. Otázku tuto zákon přímo neřeší, avšak odpověď na ni plyne ze všeobecných zásad ovládajících právní ústav vedlejší intervence. Podle §u 17 c. ř. s. může každý, kdo má právní zájem na tom, by ve sporu, zahájeném mezi jinými osobami, zvítězila ta neb ona strana, přistoupiti k ní jako vedlejší intervenient, a to v každém období rozepře až do jejího právoplatného rozhodnutí. (§ 18 c. ř. s.). Podle §u 19 c. ř. s. musí vedlejší intervenient přijati právní rozepři v tom stavu, v jakém jest v čase jeho přístupu, a má právo činiti všechny procesní úkony na p o d p o r u strany, k níž se byl přidružil. Tyto úkony jsou však jen potud právně účinné pro hlavní stranu, pokud neodporují jejím vlastním pro-

cesním jednáním. Jestliže tedy hlavní strana — zde žalovaná — vzala dovolání zpět, dala tím vzhledem k uvedeným již účinkům zpětvzetí dovolání (§§ 484 a 513 c. ř. s.) zřejmě na jevo, že se podrobuje rozsudku odvolacího soudu, což jest totéž, jakoby se byla již původně zřekla dalšího opravného prostředku. Tím pozbývá však účinnosti také dovolání vedlejší intervenientky, která není stranou, poněvadž by bylo v rozporu s procesním úkonem (vzdáním se dovolání, pokud se týče jeho zpětvzetím) hlavní strany. Jen vedlejší intervenient s právy nerozlučného společníka ve sporu zaujímal by i tu postavení samostatnější (§§ 14 a 20 c. ř. s.). Procesní úkony strany, které by odporovaly dovolání t a k o v é h o vedlejšího intervenienta, neměly by účinku na jeho dovolání, neboť právě proto, že takovému vedlejšímu intervenientovi přísluší postavení nerozlučného společníka ve sporu, platí při odporujících si úkonech onen, jenž jest na prvý pohled straně příznivější, právě tak jako při nerozlučném společníku. O takový poměr však v tomto případě nejde. (Ve věci srovn. Hora, Odvolání str. 18, Neumann, Kommentar zur Zivilprozessordnung str. 494, 495, Ott, Soustavný úvod ve studium nového řízení soudního I. díl, str. 187 a rozhodnutí bývalého nejv. soudu vídeňského ze dne 10. listopadu 1908 č. 1229 úř. sb.).

Čís. 6787.

Příslušnost podle §u 76 j. n. vztahuje se i na cizozemce.

Mezinárodní manželské právo.

Byl-li sňatek uzavřen v cizozemsku ve formě, jež tam v době sňatku platila, byl uzavřen i podle tuzemského práva platně.

»Osobní způsobilost« ve smyslu §u 4 obč. zák. ku sňatku znamená oprávnění ku sňatku, nedostatek jakékoliv překážky manželské. Předpisu §u 4 obč. zák. dlužno použiti nejen ohledně uzavření manželství, nýbrž i ohledně rozluky jeho. Výrazem »úkony a jednání« v §u 4 obč. zák. míní se všechny právní akty, na nichž jest zdejší příslušník účasten jako strana. Rčení v §u 4 obč. zák., že »právní účinky v tuzemsku se jevíti mají«, neznamená, že účinky musí býti při uzavření sňatku obmyšleny, nýbrž že situace jest takového rázu, že účinky nutně pro tuzemsko plynou, musí se očekávati.

Rozluka manželství cizozemce proti zdejší příslušnici provedená v cizozemsku spadá pod § 4 obč. zák., třebas zdejší příslušnice byla žalovanou a nebyla ve sporu osobně přítomna.

Byl-li některý z manželů zdejším státním příslušníkem, má rozluka, vyslovená cizozemským soudem, účinnost v tuzemsku pouze tehdy, jest-li použitý důvod rozluky uznán i tuzemským právem.

V tom, že rozvedená manželka opustila společnou domácnost, nelze spatřovati rozlukový důvod ani podle §u 115 obč. zák. ani podle §u 13 písm. c) rozl. zák.

Haagská dohoda ze dne 14. listopadu 1898, čís. 85 ř. zák. na rok 1899 nemůže býti v tuzemsku pramenem práva, dokud nebyla zdejším státem přijata.